

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Klášterky a soudců JUDr. Blanky Chlostové a JUDr. Michala Holuba ve věci

žalobce: **M. R.** narozený dne [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátem Mgr. Lukášem Krumlem
sídlem Panská 892/1, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**
sídlem Vyšehradská 16, 128 00 Praha 2
jednající prostřednictvím **Úřadu pro zastupování státu ve věcech
majetkových**
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

za účasti vedlejší účastnice na straně žalované :

JUDr. Alena Procházková, notářka
sídlem Štefánikova 265/26, Praha 5

o zaplacení 10 196 415 Kč s příslušenstvím,

o odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 9.3.2021, č. j. 17 C
16/2011-624,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve vyhovujícím výroku o věci samé I. **potvrzuje**.
- II. Ve výroku o nákladech řízení III. se rozsudek soudu I. stupně **mění** jen tak, že jejich náhradu je povinna zaplatit se žalovanou společně a nerozdílně také vedlejší účastnice, jinak se v tomto výroku rovněž **potvrzuje**.
- III. Žalovaná a vedlejší účastnice jsou povinny zaplatit žalobci na náhradě nákladů odvolacího řízení částku ve výši **43.705,20 Kč** k rukám advokáta Mgr. Lukáše Krumla do 15 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Shora označeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 6 879 411 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 7,75 % ročně z této částky od 8. 12. 2010 do zaplacení, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok I.). Výrokem II. žalobu zamítl v rozsahu částky 3 317 004 Kč se zákonným úrokem z prodlení 7,75 % ze částky 10 196 415 Kč za dobu od 10. 11. 2010 do 7. 12. 2010, a části stejného úroku z prodlení z částky 3 317 004 Kč od 8. 12. 2010 do zaplacení. Výrokem III. uložil žalované povinnost nahradit žalobci náklady řízení ve výši 1 158 732 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce. Výrokem IV. vrátil žalované část složené zálohy na provedení znaleckého posudku ve výši 7 340 Kč, žalobci pak byla výrokem V. vrácena složená záloha na znalecký posudek ve výši 4 000 Kč.
2. Rozhodl tak v řízení, v němž se původní žalobkyně Zlonín Development s. r. o. (dále jen „původní žalobkyně“) se žalobou došlou soudu dne 28.1.2011 domáhala zaplacení náhrady škody ve výši 7.000.000 Kč, 2.967.000 Kč a 229.415 Kč s příslušenstvím, která jí měla vzniknout nesprávným úředním postupem Městského soudu v Praze v řízení sp. zn. [REDAKCE] o zápisu změn údajů v obchodním rejstříku původní žalobkyně ještě s obchodní firmou JAC spol. s r.o. na základě dne 9. 4. 2001 podepsané smlouvy o převodu obchodního podílu jediného společníka obchodní společnosti JAC spol. s r. o. (následně Zlonín Development s. r. o.) K [REDAKCE] R [REDAKCE] ve výši 100 % na osobu jménem T [REDAKCE] V [REDAKCE] Za K [REDAKCE] R [REDAKCE] byla smlouva podepsána J [REDAKCE] M [REDAKCE] který vystupoval jako jeho zmocněnec, J [REDAKCE] M [REDAKCE] předložil ověřenou kopii plné moci údajně podepsané K [REDAKCE] R [REDAKCE] dne 2. 4. 2001. Podpis na plné moci, ačkoliv byl ověřený v notářské kanceláři vedlejší účastnice, byl padělaný. K [REDAKCE] R [REDAKCE] se náhodně počátkem května 2001 dozvěděl o tom, že byl usnesením Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2001 ve vložce [REDAKCE] proveden zápis změn do obchodního rejstříku. Zápis byl proveden, aniž by Městský soud v Praze doručil usnesení o prováděných změnách K [REDAKCE] R [REDAKCE] který byl účastníkem řízení, a rozhodnutí se tak nemohlo stát pravomocným. Chybný postup byl Městským soudem v Praze opakován 6. 9. 2004, kdy byly opět nezákonné změny promítnuty do obchodního rejstříku. T [REDAKCE] V [REDAKCE] si v obou případech vyzvedl výpis

z obchodního rejstříku s nesprávnými údaji, které se po odstranění chyby nevyskytují ani na úplném výpisu z obchodního rejstříku společnosti Zlonín Development s. r. o.

3. Za pomoci výpisu z obchodního rejstříku s nesprávnými a na základě podvodu uvedenými údaji byla dne 11. 5. 2001 T [redacted] V [redacted] který vystupoval jako jednatel JAC spol. s r. o., uzavřena kupní smlouva, na jejímž základě bylo převedeno vlastnické právo k pozemkům parc. č. [redacted] parc. č. [redacted] vše v k. ú. [redacted]. Dále dne 24. 5. 2001 byla T [redacted] V [redacted] uzavřena kupní smlouva, na jejímž základě bylo převedeno vlastnické právo k pozemku parc. č. [redacted] vše v k. ú. [redacted] vedeném na LV [redacted] pro obec a katastrální území [redacted] u Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, KP Praha – východ. Kupujícím byl v obou případech M [redacted] Š [redacted]. Katastrální úřad převod vlastnického práva vyznačil.
4. Původní žalobkyně podala proti nově zapsanému vlastníkovi výše uvedených pozemků u Okresního soudu Praha – východ žaloby o určení vlastnického práva k výše uvedeným nemovitostem pod č. j. [redacted] a [redacted] kterým soud I. stupně vyhověl. Rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 5. 12. 2007 a 5. 8. 2009 byla rozhodnutí Okresního soudu pro Prahu – východ změněna tak, že žaloby byly zamítnuty.
5. Finanční úřad v Brandýse nad Labem – Staré Boleslavi vyměřil původní žalobkyni daň z převodu nemovitostí ve výši 229 415 Kč, kterou původní žalobkyně zaplatila. Dále byly zpracovány znalecké posudky na ocenění obvyklé ceny pozemků, kterými byla určena obvyklá cena pozemku parc. č. [redacted] a parc. č. [redacted] na částku 2 967 000 Kč a pozemku parc. č. [redacted] na částku 7 000 000. Kč.
6. Rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. [redacted] ze dne 14. 5. 2003 bylo určeno, že smlouva o převodu obchodního podílu je neplatná. K odvolání T [redacted] V [redacted] byla rozhodnutím Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 2. 2007, sp. zn. [redacted] žaloba zamítnuta. Po vrácení věci Nejvyšším soudem Vrchní soud rozhodl dne 5. 2. 2007, č. j. [redacted] o tom, že rozsudek Městského soudu v Praze se jako správný potvrzuje.
7. Původní žalobkyně dále v žalobě uvedla, že v trestním řízení před Obvodním soudem pro Prahu 3 proti obviněným J [redacted] M [redacted] a T [redacted] V [redacted] bylo shledáno, že podpis K [redacted] R [redacted] je padělaný.
8. Za způsobenou škodu dle původní žalobkyně odpovídá jednoznačně stát, neboť při výkonu státní moci, který spočíval v nesprávném postupu Městského soudu v Praze ve spojení s nesprávným postupem notáře, došlo k vydání rozhodnutí a následnému vytvoření listiny – výpisu z obchodního rejstříku. Tato listina obsahovala nepravdivé údaje a následně byla využita pro neoprávněné majetkové převody ke škodě obchodní společnosti Zlonín Development s. r. o. Původní žalobkyně uplatnila u žalované náhradu škody, žalovaná žádosti nevyhověla. Žalovaná částka se skládá ze tří samostatně vzniklých nároků, a to z daně z převodu nemovitostí ve výši 229 415 Kč a z obvyklé ceny pozemků, které byly ohodnoceny znaleckým posudkem. Vzhledem k tomu, že škoda vznikla původní žalobkyni v letech 2007 až 2009, nárok promlčen není. Škoda dle ní vznikla až doručením rozhodnutí odvolacích soudů ze dne 5. 2. 2007 (doručeného 29. 1. 2008) a rozhodnutí ze dne 5. 8. 2009 (doručeným 13. 10. 2009), kterými byly Krajským soudem v Praze zamítnuty návrhy původní žalobkyně na určení vlastnického práva k předmětným pozemkům. Původní žalobkyně měla za to, že do okamžiku právní moci těchto rozhodnutí jí škoda nevznikla, neboť o vlastnické právo k pozemkům byla s konečnou platností připravena až změnami původních rozsudků. Daň z převodu nemovitostí ve výši 229 415 Kč pak byla zaplacená po vydání platebního výměru č. j. [redacted] ze dne 27. 5. 2008. Teprve od těchto okamžiků bylo postaveno najisto nejen to,

že vznikla škoda a kdo za ni odpovídá, ale též, jaká je její skutečná soudně vymahatelná výše. Podle původní žalobkyně je obchodní rejstřík povinen zkoumat platnost smlouvy. Z tohoto pohledu tedy porušil zákon, neboť neplatnost smlouvy neposoudil správně.

9. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout, neboť dle jejího názoru je nárok promlčen. Nárok žalovaná nepovažovala za důvodný a neuznala jej ani co do výše. Nárok byl u žalované uplatněn dne 7. 6. 2010, k tvrzenému nesprávnému úřednímu postupu mělo dojít již v roce 2001, respektive 2004, z tohoto důvodu je nárok při podání žaloby v roce 2011 promlčen. K tvrzení, že obchodní rejstřík měl zkoumat platnost smlouvy, pak žalovaná uvedla, že v době rozhodování nebyly rejstříkovému soudu známy okolnosti o padělání podpisu, toto zjištění se objevilo až v trestním řízení. Žalovaná měla původně žalobu rovněž za předčasnou s poukazem na to, že všechna řízení ohledně určení vlastnictví nebyla v době podání žaloby pravomocně skončena. Žalovaná dále upozornila, že by měla vystupovat až jako tzv. poslední dlužník, přičemž svých nároků se původní žalobkyně měla domáhat proti skutečným škůdcům, tedy pachatelům trestné činnosti.
10. Usnesením soudu I. stupně ze dne 3. 12. 2012, č. j. 17 C 16/2011-48, bylo rozhodnuto, že na místo dosavadní žalobkyně společností Zlonín Development s. r. o. vstupuje do řízení na místo žalobce M. R. narozený dne [redacted]
11. Soud I. stupně rozhodl nejprve mezitímním rozsudkem ze dne 20. 5. 2014, č. j. 17 C 16/2011-116, ve spojení s usnesením ze dne 27. 8. 2014, č. j. 17 C 16/2011-131, a konstatoval, že žaloba ze dne 28. 1. 2011 je co do základu po právu (výrok I.) a o nákladech řízení bude rozhodnuto v končeném rozhodnutí ve věci samé (výrok II.).
12. Tento mezitímní rozsudek byl zrušen usnesením Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2015, č. j. 12 Co 326/2014-153. Odvolací soud kromě jiného konstatoval, že považuje za správný názor soudu I. stupně, podle něhož je námitka promlčení, vznesená žalovanou, nedůvodná, a sdílel názor soudu I. stupně, že počátek tříleté promlčecí doby je třeba vázat až k okamžiku nabytí právní moci obou rozhodnutí odvolacího soudu, neboť teprve tímto okamžikem se žalobce dozvěděl o vzniku škody v konkrétní vymahatelné výši. Odvolací soud souhlasil se soudem I. stupně též v závěru, že došlo k nesprávnému úřednímu postupu rejstříkového soudu při vyznačení právní moci na rozhodnutí o změně zápisu v obchodním rejstříku. Argumentaci žalované však soud přisvědčil ve vztahu ke kvalifikaci druhů činností notáře, hodnotitelných jako odpovědnostní titul k náhradě škodě při výkonu veřejné moci. V daném případě je dána částečná odpovědnost státu za tvrzenou škodu, přičemž je třeba stanovit míru odpovědnosti státu a míru odpovědnosti notářky JUDr. Aleny Procházkové, která má v tomto řízení postavení vedlejšího účastníka. Žalované je pak poté dle odvolacího soudu potřeba přisvědčit i v námitce, že žalobce se měl domáhat náhrady škody primárně vůči T. V. a J. M. Soudu I. stupně bylo uloženo zabývat se výší škody s ohledem na závěr o částečné odpovědnosti státu za tvrzenou škodu.
13. Soud I. stupně čerpal v napadeném rozsudku zjištění z důkazů vyjmenovaných na straně 4 až 9 písemného odůvodnění rozsudku, konkrétně se jednalo o spis Okresního soudu Praha – východ č. j. [redacted] o spis Okresního soudu Praha – východ sp. zn. [redacted] o spis Obvodního soudu pro Prahu 3 sp. zn. [redacted] o spis Obvodního soudu pro Prahu 9 sp. zn. [redacted] o spis Městského soudu v Praze sp. zn. [redacted], o spis Městského soudu v Praze [redacted] o plnou moc ze dne 2. 4. 2001, o výpis z rejstříku trestů k T. V. a J. M. o výpis z katastru nemovitostí, o usnesení Městského soudu v Praze [redacted] ze dne 11. 6. 2009, o podání Vězeňské služby ze dne 19. 5. 2009, o zprávu Městské části Praha 20 ze dne 15. 2. 2007, o zprávu probačního asistenta, o protokol

o jednání u Městského soudu v Praze sp. zn. [REDAKCE] ze dne 25. 10. 2006, o příkaz k zatčení Obvodního soudu pro Prahu 3 sp. zn. [REDAKCE] ze dne 3. 11. 2006, o úřední záznam ze dne 22. 11. 2006, o úřední záznam ze dne 9. 11. 2006, o protokol o výslechu T. [REDAKCE] V. [REDAKCE] ze dne 7. 2. 2003 a dne 23. 11. 2006, o usnesení Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 5. 2. 2010, č. j. [REDAKCE], o rozsudek Okresního soudu Mladá Boleslav ze dne 19. 11. 2002, č. j. [REDAKCE] o protokol o podání vysvětlení T. [REDAKCE] V. [REDAKCE] ze dne 21. 6. 2011, o usnesení státního zástupce MSZ Praha ze dne 12. 3. 2003 a ze dne 4. 12. 2002, o usnesení Policie ČR ze dne 27. 11. 2001 a ze dne 12. 9. 2002, o sdělení Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 20. 2. 2007, sp. zn. [REDAKCE], o rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2006, č. j. [REDAKCE] o rozsudek Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 1. 6. 2005, sp. zn. [REDAKCE] o protokol sepsaný u Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2006 sp. zn. [REDAKCE] o úřední záznam ze dne 25. 10. 2005 a protokol o zatčení z téhož dne, o usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2006, sp. zn. [REDAKCE] o podání Policie ze dne 18. 6. 2006 a dne 16. 8. 2006, o příkaz k zatčení ze dne 8. 6. 2006, o usnesení Krajského soudu Ústí nad Labem ze dne 29. 11. 2005, sp. zn. [REDAKCE] o protokol z jednání u Obvodního soudu pro Prahu ze dne 21. 11. 2005, sp. zn. [REDAKCE] o podání ze dne 21. 10. 2005 adresované Obvodnímu soudu pro Prahu 3, o protokol o hlavním líčení u Obvodního soudu pro Prahu 3 sp. zn. [REDAKCE] ze dne 6. 4. 2005, o podání Policie ČR doručené Obvodnímu soudu pro Prahu 3 dne 19. 10. 2004 ke sp. zn. [REDAKCE] o protokol o jednání bez uvedení data a orgánu, o protokol o výslechu obžalovaného J. [REDAKCE] M. [REDAKCE] sepsaný u Obvodního soudu pro Prahu 3 dne 8. 10. 2004, sp. zn. [REDAKCE] o protokol o zatčení Policie ČR č. j. [REDAKCE] ze dne 7. 10. 2004, o příkaz k zatčení Obvodního soudu pro Prahu 3 sp. zn. [REDAKCE] ze dne 3. 9. 2004, o podání Obvodního soudu pro Prahu 3 ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 3 sp. zn. [REDAKCE] ze dne 25. 8. 2004, které bylo adresováno Okresnímu soudu Praha - východ ke sp. zn. [REDAKCE] o protokol o jednání u Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 12. 7. 2004, o odpor proti trestnímu příkazu ze dne 21. 5. 2004, sp. zn. [REDAKCE] který byl podán J. [REDAKCE] M. [REDAKCE] o potvrzení o převzetí finanční hotovosti do advokátního depozita zn. [REDAKCE] o kupní smlouvy uzavřené mezi společnostmi JAC s. r. o. a M. [REDAKCE] Š. [REDAKCE] ze dne 24. 5. 2001, o podání náměstkyně OSZ pro Prahu 3.

14. Dále soud I. stupně provedl k důkazu znalecký posudek vypracovaný znalcem Ing. Jiřím Chládkem, soudním znalcem z oboru ceny a odhady nemovitostí, a výpověď znalce před soudem, z čehož vyplynulo, že obvyklá cena pozemku parc. č. [REDAKCE] s přísl., vše v katastrálním území [REDAKCE] okres Praha – východ ke dni 12. 7. 2002 činila 6 350 000 Kč a obvyklá cena pozemku parc. č. [REDAKCE] a [REDAKCE] vše v katastrálním území [REDAKCE] okres Praha – východ, ke dni 14. 5. 2001 činila 300 000 Kč.

15. Mezi účastníky bylo nesporné, že žalobce žalovaný nárok uplatnil u žalované dne 7. 6. 2010. Svým stanoviskem ze dne 8. 11. 2010 žalovaná nároku žalobce nevyhověla.

16. Soud I. stupně vzal z provedeného dokazování za prokázané, že dne 9. 4. 2001 byla podepsána smlouva o převodu obchodního podílu ve výši 100 % jediného společníka obchodní společnosti JAC spol. s r. o. K. [REDAKCE] Ř. [REDAKCE] na T. [REDAKCE] V. [REDAKCE] Za K. [REDAKCE] Ř. [REDAKCE] byla smlouva podepsána J. [REDAKCE] M. [REDAKCE] který vystupoval jako zmocněnec K. [REDAKCE] Ř. [REDAKCE] a který předložil ověřenou kopii plné moci ze dne 2. 4. 2001, údajně podepsanou K. [REDAKCE] Ř. [REDAKCE] Podpis na plné moci, ačkoliv byl ověřen v notářské kanceláři, nebyl podpisem K. [REDAKCE] Ř. [REDAKCE] a jednalo se o podpis padělaný. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2001, č. j. [REDAKCE] byl proveden zápis uvedených změn do obchodního rejstříku, a to bez toho, že by Městský soud v Praze doručil usnesení o prováděných změnách K. [REDAKCE] Ř. [REDAKCE] jako účastníku řízení, usnesení se tak nemohlo stát pravomocným, jak na něm bylo vyznačeno. Dne

11. 5. 2001 uzavřel T. V. vystupující jako jednatel JAC spol. s r. o., kupní smlouvu, na jejímž základě převedl vlastnické právo k pozemkům parc. č. parc. č. vše v k. ú. Dále dne 24. 5. 2001 T. V. vystupující jako jednatel JAC spol. s r. o., uzavřel kupní smlouvu, na jejímž základě bylo převedeno vlastnické právo k pozemku parc. č. vše v k. ú. vedeném v té době na LV pro obec a k. ú. u KÚ pro Středočeský kraj, katastrální pracoviště Praha – východ. Kupujícím byl v obou případech M. Š. katastrální úřad převod vlastnického práva vyznačil. Původní žalobkyně podala proti nově zapsanému vlastníkovi výše uvedených pozemků u Okresního soudu Praha – východ pod č. j. a žaloby o určení vlastnického práva k předmětným nemovitostem. Okresní soud Praha - východ oběma podaným žalobám vyhověl, k odvolání M. Š. však Krajský soud v Praze dne 5. 12. 2007 a dne 5. 8. 2009 změnil rozsudky tak, že žaloby na určení, že původní žalobkyně (Zlonín Development s.r.o.) je vlastníkem pozemku parcelního čísla a parcelního čísla a parcelního čísla byly zamítnuty. Finanční úřad v Brandýse nad Labem – Staré Boleslavi vyměřil původní žalobkyni daň z převodu nemovitostí ve výši 229 415 Kč, kterou původní žalobkyně zaplatila.

17. Při rozhodování vycházel soud I. stupně z ust. § 1, ust. § 3, ust. § 4 odst. 1, ust. § 5 písm. b) a ust. § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem.

18. Za tohoto stavu soud prvního stupně rozsudkem ze dne 1. 2. 2018, č. j. 17 C 16/2011-481, ve spojení s usnesením ze dne 14. 2. 2020, č. j. 17 C 16/2011-568, žalobu v celém rozsahu zamítl na základě závěru o nedůvodnosti žaloby.

19. Soud I. stupně se nejprve zabýval námitkou promlčení, přičemž v této souvislosti odkázal na odůvodnění usnesení odvolacího soudu ze dne 24. 2. 2015, č. j. 12 Co 326/2014-153. Zde odvolací soud zaujal názor, že počátek tříleté promlčecí doby dle ust. § 32 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb., je třeba vázat až k okamžiku nabytí právní moci rozsudků Krajského soudu v Praze, kterými bylo rozhodnuto ve věci určení vlastnictví původní žalobkyně k předmětným pozemkům. Soud I. stupně odkázal k tvrzení žalobce o nesprávném úředním postupu notářky JUDr. Aleny Procházkové taktéž k výše uvedenému odůvodnění rozhodnutí odvolacího soudu, dle kterého stát neodpovídá za škodu způsobenou pochybením notáře či jeho pracovníka při ověření podpisu na listině. K neplatnosti smlouvy o převodu obchodního podílu soud I. stupně odkázal na odůvodnění rozhodnutí Vrchního soudu v Praze č. j. ze dne 5. 2. 2007, kterým byla neplatnost smlouvy shledána z důvodu, že podpis K. Ř. na plné moci ze dne 2. 4. 2001, zmocňující J. M. k převodu obchodního podílu společnosti JAC s.r.o., byl padělaný, což bylo prokázáno v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 3 sp. zn. Tato skutečnost nemohla být Městskému soudu v Praze známa v době, kdy posuzoval návrh na změnu v obchodním rejstříku. Ke změně zápisu v obchodním rejstříku předložil navrhovatel potřebné listiny včetně listin dle § 31a, § 194 odst. 7 obchodního zákoníku a § 8 živnostenského zákona. Městský soud v Praze se však dopustil nesprávného úředního postupu tím, že nedoručil K. Ř. usnesení ze dne 27. 4. 2001, kterým bylo vymazáno dosavadní sídlo společnosti, byl vymazán statutární orgán jednatel K. Ř. a společník K. Ř. nově bylo zapsáno sídlo Praha 4 a nově byl jako statutární orgán zapsán jednatel T. V. tyto údaje se pak objevily nesprávně ve výpisu z obchodního rejstříku vydaného T. V. J. M. a T. V. byli následně u Obvodního soudu pro Prahu 3 uznáni vinnými spácháním trestného činu poškození cizích práv dle § 209 odst. 1 písm. a) trestního zákona vůči K. Ř.

20. Soud I. stupně dále shledal, že je dána existence nesprávného úředního postupu, škoda na straně žalobce a obecně je dána i příčinná souvislost mezi nesprávným úředním postupem a vzniklou škodou.
21. Jediným důvodem, pro který soud I. stupně žalobě nevyhověl, neboť žalobce měl možnost domáhat se zaplacení žalovaných částek po T. V. a J. M. kteří mu škodu způsobili (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 1404/2004, v němž je vyjádřena zásada státu jako „posledního dlužníka“). Rovněž z dalších rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR (např. sp. zn. 25 Cdo 720/2007, sp. zn. 25 Cdo 319/2002) lze dle soudu I. stupně vyvodit ustálený náhled, že je-li nesprávný úřední postup příčinou ztráty pohledávky poškozeného vůči jeho dlužníku, nastupuje odpovědnost státu za škodu za podmínky, je-li vyloučeno, že by dlužník na svůj dluh i jen částečně plnil.
22. Ačkoliv byl žalobce vyzván soudem I. stupně podle ust. §118a odst. 1 a 3 o. s. ř., neprokázal, že by právo nešlo uspokojit vůči T. V. a J. M. přičemž soud I. stupně má za to, že nedostačuje pouhý odkaz žalobce na tvrzení jmenovaných o jejich nemajetnosti. Jako dostatečnou k tvrzené nemajetnosti škůdců nepovažoval soud I. stupně ani skutečnost, že T. V. a J. M. jsou osobami vícekrát soudně trestanými, že byl soudem vydán příkaz k zatčení, že se jmenovaní nedostavovali k hlavnímu líčení, že T. V. měl hlášený pobyt na ohlašovně, že byl uznán povinným zaplatit českému státu odměnu uhrazenou ustanovenému obhájci v trestním řízení nebo že T. V. byl v trestních řízeních uznán povinným zaplatit poškozeným vzniklou škodu. Z předmětných rozsudků není dle soudu I. stupně zřejmé, zda T. V. uhradil předmětné částky, či zda byly vymáhány v exekučním řízení a pokud ano, s jakým výsledkem.
23. Stát přitom principiálně vždy vystupuje v pozici tzv. posledního dlužníka. Tento závěr odůvodnil soud I. stupně tím, že žalobce se již v květnu 2001 dozvěděl, že mu T. V. a J. M. svým protiprávním jednáním způsobili škodu a měl tedy dostatek času k uplatnění svého práva vůči těmto osobám. Z tohoto důvodu je námitka promlčení irelevantní, protože skutečnost, že v současné době je nárok promlčený, automaticky neznamená, že by žalobce nebyl ve věci úspěšný (dle soudu I. stupně mohl soud ve věci rozhodnout např. rozsudkem pro zmeškání či rozsudkem pro uznání).
24. Soud I. stupně v napadeném rozsudku zamítl návrhy na doplnění dokazování k prokázání, že uspokojení pohledávky žalobce je vyloučeno, neboť žalobce podal návrhy po lhůtě mu poskytnuté.
25. K odvolání žalobce odvolací soud usnesením ze dne 25.8.2020, č.j. [redacted] rozsudek soudu zrušil a vrátil věc tomuto soudu k dalšímu řízení.
26. Jediným důvodem tohoto postupu byla skutečnost, že soud I. stupně se pro svůj nesprávný právní závěr promítnutý v důvodech vedoucích k zamítnutí žaloby nezabýval výší škody, byť v řízení byl vypracován znalecký posudek, již jen z toho důvodu odvolací soud nemohl přistoupit k případné změně rozsudku.
27. Odvolací soud se i s ohledem na jiné složení senátu [redacted] znovu zabýval otázkou promlčení, aby dospěl k závěru, že byť tato nebyla tak pregnantně v předchozím zrušujícím rozhodnutí odůvodněna, lze souhlasit s vysloveným základním závěrem, že nárok ze strany žalobce promlčen není.

28. V tomto případě bylo třeba vycházet např. z rozhodnutí NS ČR sp.zn. 30 Cdo 833/2015, podle kterého samotný vznik škody není skutečností, od které by počínala běžet promlčecí doba. Pokud by se vyšlo z definice škody jako snížení majetku původní žalobkyně, rozhodným by byl okamžik, kdy došlo k dovršení podvodu zapsáním převodu vlastnického na základě kupní smlouvy do katastru nemovitostí v roce 2001.
29. Při počítání promlčecí doby je však při tomto typu nároku na náhradu škody proti státu třeba vycházet z prokázané vědomosti poškozeného jednak o vzniklé škodě, ale také z toho, že za ni odpovídá právě stát (28 Cdo 1607/2012). Naplnění těchto dvou kumulativně k sobě postavených podmínek nastalo právě až v důsledku rozhodnutí Krajského soudu v Praze, a to s přihlédnutím k právním závěrům Nejvyššího soudu, kterými byl vlastně legitimizován převod z nevlastníka, resp. z vlastníka avšak za něho neprávem trestně jednajícím osobou T [REDAKCE] V [REDAKCE] na podnikatele M [REDAKCE] Š [REDAKCE] u kterého nebyl shledán nedostatek dobré víry ani při neobvykle nízké ceně převáděných nemovitostí. Za pomoci odkazu na materiální publicitu zápisu údajů v obchodním rejstříku a na příslušná ustanovení obchodního zákoníku byly žaloby původní žalobkyně na určení svého vlastnictví zamítnuty.
30. Teprve tímto okamžikem byl dovršen proces objektivizace skutečné škody a příčiny jejího vzniku přičitatelné státu, který nesprávným úředním postupem v rejstříkovém řízení v r. 2001 jednoznačně vytvořil podmínky pro to, aby škoda byla na straně původní žalobkyně dovršena v roce 2011, ve kterém definitivně o svoje pozemky přišla. Příčinná souvislost mezi nesprávným úředním postupem státu v roce 2001 a dovršením vzniku škody v roce 2011 nebyla přerušena, neboť původní škodná událost (postup soudu v rejstříkovém řízení) zůstala tou skutečností, bez níž by k následku nedošlo (30 Cdo 1945/2016). V tomto bylo možné odkázat i na další rozhodnutí, které se právě k váží k tomuto výkladu, kdy je rozhodnou vědomost o tom, že škoda vznikla a že za ni odpovídá stát (28Cdo 4554/2011, 30 Cdo 5755/2017, 30 Cdo 1635/2013, 30 Cdo 1249/2014).
31. Pokud se týká dalších rozhodných okolností, odvolací soud má oproti předcházejícímu vyslovenému závěru za to, že v této věci stát odpovídá za škodu zcela, a to včetně činnosti notářky, které bylo zákonem svěřeno oprávnění ověřovat podpisy (30 Cdo 2135/2013, I ÚS 529/09). Byť to pro věc není rozhodující s ohledem na konečný důvod, pro který původní žalobkyně o své pozemky přišla a který je na straně obchodního rejstříku, tzn. Městského soudu v Praze, bývalého Krajského obchodního soudu v Praze. Tím jsou splněny všechny podmínky vzniku odpovědnosti státu za škodu v celém rozsahu.
32. Pro důvodnost odvolacích námitek pak nemohl obstát vlastně jediný důvod soudu I. stupně, pro který byla žaloba zamítnuta, a tím byla ta otázka posouzení primárního škůdce a otázky postavení státu jako posledního dlužníka.
33. V tomto směru odvolací soud rovněž přisvědčuje odvolacím námitkám ze strany žalobce, zejména s ohledem na jedno z nejnovějších rozhodnutí pod sp. zn. 30 Cdo 139/2019. I z důkazů provedených soudem I. stupně k tvrzením žalobce je v této věci již z okolností případu předem zřejmé, že z pohledu původní žalobkyně, případně současného žalobce, by bylo zcela neúčelné, aby se domáhal své pohledávky právě proti T [REDAKCE] V [REDAKCE] který vlastně za celým podvodem stál. V této věci tedy nelze na uplatnění pohledávky vůči primárnímu dlužníku s ohledem na všechny okolnosti, které byly zmíněny především ze strany žalující, trvat a v takovém případě by se jednalo o pouhý formalismus.

34. Bylo proto třeba přistoupit k hodnocení uplatněné výše odškodnění, tak jak byla zažalována a případně v řízení již dokazována i vypracovaným znaleckým posudkem.
35. Soud I. stupně proto ve věci znovu rozhodl nyní přezkoumávaným rozsudkem a za nezměněného skutkového stavu (bod 24. písemného odůvodnění rozsudku) ve shodě s právním hodnocením věci odvolacím soudem znovu konstatoval splnění všech zákonných předpokladů vzniku odpovědnosti státu za škodu (body 36. až 40.) a dále se zabýval již jen výši žalobci vzniklé škody.
36. K tomu uvedl, že škodou je dle § 2894 o. z. újma, která se projevuje v majetkové sféře poškozeného, je objektivně vyjádřitelná všeobecným ekvivalentem, tj. penězi, a je tedy napravitelná poskytnutím majetkového plnění, ať již ve formě naturální restituice, nebo v penězích. Účelem náhrady škody je pak vyrovnání rozdílu (interesse) mezi stavem, který tu je z důsledku existence skutečnosti vyvolávající škodu, a stavem, který by tu byl, pokud by k této skutečnosti nedošlo. (BEZOUŠKA, Petr. § 2894 [Povinnost nahradit újmu]. In: SIMON, Pavel, a spol. *Občanský zákoník VI. Závazkové právo. Zvláštní část (§ 2055–3014)*. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2014, s. 1496.). Žalobce požadoval náhradu škody ve výši 10 196 415 Kč. Škoda dle žalobce jednak spočívá v ceně výše uvedených nemovitostí, které byly prodány na základě kupní smlouvy ze dne 24. 5. 2001 a 11. 5. 2001, (2 967 000 Kč a 7 000 000 Kč) a v dani z převodu těchto nemovitostí (229 415 Kč). Soud se ztotožňuje s tím, že škoda byla jednak představovaná cenou prodaných nemovitostí a jednak zaplacenou daní z převodu těchto nemovitostí, k jejíž úhradě byla dle tehdy platných předpisů povinna právní předchůdkyně žalobce, jakožto prodávající, nicméně soud se již neztotožňuje s výši požadované škody.
37. Žalobce **cenu posuzovaných nemovitostí** odvozoval ze znaleckého posudku vypracovaného Ing. Václavem Chvátalem č. 2478/022/02008 ze dne 13. 2. 2008 (obvyklá cena pozemků parc. [redacted] a [redacted] ke dni 8. 2. 2008) a č. [redacted] ze dne 24. 2. 2009 (obvyklá cena pozemku parc. č. [redacted] ke dni 12. 7. 2002).
38. Soud I. stupně nechal vypracovat nový znalecký posudek pro stanovení ceny nemovitostí ke dni účinků vkladu do katastru nemovitostí, tj. ke dni 12. 7. 2002 a 14. 5. 2001 a to zejména s ohledem na žádost žalované, která se znaleckým posudkem předloženým žalobcem nesouhlasila. Soud ustanovil soudního znalce Ing. Jiřího Chládku, CSc., který dospěl k závěru, že hodnota nemovitosti parc. č. [redacted] byla ke dni 12. 7. 2002 ve výši 6 350 000 Kč a nemovitosti parc. č. [redacted] byla ke dni 14. 5. 2001 ve výši 300 000 Kč. V rámci svého výslechu dne 20. 7. 2017 soudní znalec uvedl, že enormní rozdíl ve výsledné ceně posuzovaných nemovitostí parc. č. [redacted] spočívá v tom, že tyto dva pozemky dříve nebyly posuzovány jako stavební pozemek, jakoby tomu bylo dnes, ale dle tehdy platných předpisů se oceňovaly jako zemědělská půda a orná půda. Uvedené si ověřil i u starosty obce. Soud vycházel z jím zadaného znaleckého posudku, tj. cena nemovitosti parc. č. [redacted] je ve výši 6 350 000 Kč a parc. č. [redacted] ve výši 300 000 Kč, neboť žalobce k uvedenému znaleckému posudku neměl námitek ani připomínek (vyjádření ze dne 11. 4. 2017) a přímo při jednání soudu dne 9. 2. 2021 uvedl, že nebude tuto výši sporovat. Žalovaná se stanovenou cenou pozemků taktéž souhlasila, neboť k zadanému znaleckému posudku neměla výtek a při jednání soudu, v rámci kterého byl znalec vyslechnut, neměla na soudního znalce dotazy. Soud tak žalobci vyhověl co do částky 6 650 000 Kč.
39. Žalobce dále požadoval zaplacení částky 229 415 Kč představující zaplacenou **daň za převod výše uvedených nemovitostí**. Žalovaná nesporeovala, že by daň nebyla uhrazena (jednání

soudu dne 20. 5. 2014). Soud z provedeního dokazování má sice za prokázané, že byla předchůdkyni žalobce stanovena daň z převodu nemovitosti ve výši 229 415 Kč (platební výměr ze dne 27. 5. 2008), nicméně soud nemá za prokázané, že by byla tato částka uhrazena v plné výši. V řízení bylo prokázáno, že předchůdkyni žalobce byla z přeplatku s datem úhrady dne 5. 7. 2008 převedena částka 229 411 Kč, nikoliv částka 229 415 Kč a žalobce ani předchůdkyně žalobce soudu nedoložili, že by k úhradě zbývající částky 4 Kč došlo jiným způsobem, kdy k výzvě soudu, ať je doložen důkaz o zaplacení daně z převodu nemovitostí bylo předloženo pouze rozhodnutí o přeplatku ze dne 9. 7. 2008. Soud tak má za prokázané, že žalobce, resp. předchůdkyně žalobce zaplatila na dani z převodu předmětných nemovitostí částku 229 411 Kč a žalobě v této částce vyhověl.

- 40.S ohledem na uvedené proto soud I. stupně přiznal žalobci částku 6 879 411 Kč (6 650 000 + 229 411) a ve zbytku (3 317 004 Kč) žalobu zamítl (výrok I. a II.).
- 41.Soud I. stupně přiznal žalobci zákonný úrok z prodlení z částky 6 879 411 Kč od 8. 12. 2010 do zaplacení, ve zbytku (zákonný úrok z prodlení z částky 10 196 415 Kč od 10. 11. 2010 do 7. 12. 2010 a z částky 3 317 004 Kč od 8. 12. 2010 do zaplacení) zamítl. Úrok byl přiznán v zákonné výši dle ust. § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., která byla ke dni 8. 12. 2010 7,75 %. Žalovaná se dostala do prodlení uplynutím šesti měsíců od předběžného uplatnění nároku u žalované, když platí, že nárok věřitele na zaplacení úroků z prodlení vzniká podle ust. § 1970 občanského zákoníku tehdy, nesplní-li dlužník svůj peněžitý dluh řádně a včas, tedy je-li v prodlení, a zároveň dle ust. § 15 odst. 2 OdpŠk se poškozený může domáhat náhrady škody u soudu pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen. K prodlení žalované s náhradou škody proto došlo až marným uplynutím šestiměsíční lhůty určené k předběžnému projednání nároku, která začala běžet ode dne uplatnění nároku, tj. dne 7. 6. 2010, a teprve ode dne následujícího po uplynutí lhůty žalovanou stíhá povinnost zaplatit úrok z prodlení, když lhůta šesti měsíců skončila dnem 7. 12. 2010, žalovaná se tak dostala do prodlení dne 8. 12. 2010 (srov. *rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 24. 4. 2003, sp. zn. 25 Cdo 2060/2001*).
- 42.O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle ust. § 142 odst. 3 o. s. ř., když žalobce měl ve věci sice pouze částečný úspěch, a to v částce 6 879 411 Kč, nicméně do základu byla žaloba po právu a přiznaná výše byla závislá na znaleckém posudku a navíc žalobce nepožadoval zcela zjevně nepřiměřenou částku, neboť před podáním samotné žaloby si nechal vypracovat znalecký posudek na určení ceny nemovitostí a to, že se ceny nemovitostí na základě vypracovaných znaleckých posudků v závěru lišily, nelze přičítat žalobci k tíži. Soud dále povinnost k náhradě nákladů řízení žalobci uložil pouze žalované a nikoliv vedlejší účastníci, neboť přihlédl k poměru účastenství dle § 140 odst. 1 věta druhá o. s. ř., kdy bylo prokázáno, že nesprávného úředního postupu, v důsledku kterého vznikla předchůdkyni žalobce škoda, se dopustil rejstříkový soud a v důsledku tohoto nesprávného úředního postupu vznikla škoda. Zároveň však soud vedlejší účastníci nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci byl úspěšný žalobce a nelze jí přiznat náklady proti účastníkovi, na jehož straně vystupovala, resp. proti žalované, navíc za předpokladu, kdy účastník, na jehož straně vystupovala, nebyl úspěšný.
- 43.Proti tomuto rozsudku,, a to proti výrokům I. a III. podala žalovaná odvolání, neboť měla za to, že soud prvního stupně věc nesprávně posoudil v důsledku závěru, že za nesprávný úřední postup notářky odpovídá stát. Nesprávně bylo rovněž posouzeno, který z vícero nesprávných úředních postupů byl příčinou vzniku škody. Nesouhlasila ani se závěrem ohledně nemajetností obou primárních dlužníků.

44. V řízení bylo podle žalované bezesporu prokázáno, že došlo k nesprávnému úřednímu postupu jednak u Městského soudu v Praze nesprávným vyznačením doložky právní moci na usnesení o změně zápisu v obchodním rejstříku před tím, než rozhodnutí bylo doručeno všem účastníkům řízení. Také bylo prokázáno, že došlo k nesprávnému úřednímu postupu vedlejší účastnice, která ověřila padělaný podpis K. R. Soud prvního stupně přitom postup notářky nepovažoval za primární důvod vedoucí ke vzniku škody. Soud prvního stupně se rovněž ztotožnil s názorem odvolacího soudu o nedůvodnosti námitky žalované ohledně státu jako posledního dlužníka.
45. Žalovaná, stejně jako předcházejících procesních stanoviscích, trvala na tom, že žalobce se měl domáhat škody předně vůči primárním dlužníkům. Konkrétně k majetkovým poměrům J. M. provedené důkazy neprokazují jeho nemajetnost, tedy že by se žalobce, respektive jeho právní předchůdce na něm ničeho nedomohl.
46. Žalovaná pak nesouhlasí se závěrem soudu prvního stupně, že zcela zásadní a ke škodě vedoucí příčinou byl postup rejstříkového soudu, neboť nelze v této věci jednoznačně určit, který z prokázaných nesprávných úředních postupů bezprostředně vedl ke vzniku škody, na kterém se podílelo více příčin. Zcela vyloučit nesprávný postup notářky není na místě, neboť nebyť jeho, nedošlo by následně ani k nesprávnému úřednímu postupu rejstříkového soudu. V tomto směru zdůraznila právní závěry vyslovené v tomto řízení v předcházejícím zrušujícím usnesení odvolacího soudu ze dne 24. 2. 2015.
47. Projednávaná věc se přitom liší od věci řešené rozhodnutím Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 529/09, ve které k nesprávnému úřednímu postupu notáře pro zdařilost padělků vůbec nedošlo. Navíc Ústavní soud se v tomto nálezu odchýlil od jinak konstantní judikatury dovolacího soudu. Rovněž v řízení řešeném v rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2135/2013 byla projednávaná věc skutkově odlišná. V této souvislosti pak žalovaná akcentovala rozhodnutí dovolacího soudu sp. zn. 25 Cdo 1623/2007, podle kterého stát neodpovídá za škodu způsobenou pochybením notáře či jeho zaměstnance při ověření podpisů na listině.
48. Žalovaná proto i nadále považovala žalobu za nedůvodnou, neboť v řízení nebylo prokázáno, že by se žalobce nemohl domoci škody vůči primárnímu dlužníku, zejména vůči J. M. V případě, že odvolací soud neshledá námitku ohledně státu jako poslední dlužníka za důvodnou, bylo podle žalované třeba určit míru, v jaké odpovídá za vzniklou škodu stát a do jaké míry za ni odpovídá notářka. Závěrem navrhl, aby odvolací soud změnou napadeného rozhodnutí žalobu zamítl.
49. Žalobce ve vyjádření navrhl potvrzení věcně správného rozsudku, a to v odvoláním dotčeném výroku s tím, že ke všem právně významným otázkám se v této věci již odvolací soud společně se soudem prvního stupně vyjádřili.
50. Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaného odvolání v celém rozsahu napadený rozsudek včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (ust. § 212 a § 212a o. s. ř.), a dospěl k závěru o nedůvodnosti odvolání.
51. Soudy I. stupně nebylo možné vytknout žádné podstatné pochybení, pro rozhodnutí ve věci si opatřil dostatek podkladů zákonně provedeným dokazováním. Důkazy pak hodnotil správně postupem podle § 132 o.s.ř. a na základě takto zjištěného skutkového stavu věc právně posoudil způsobem odpovídajícím hmotněprávnímu základu žalobou uplatněného nároku, a to nároku na náhradu škody podle § 5, 13 zák.č. 82/1998 Sb. Rozsudek má atributy přezkoumatelného rozhodnutí a odpovídá úpravě v ust. § 157 odst. 2 o.s.ř. Způsob věcného

- rozhodnutí, tedy vyhovění (byť částečné podle znaleckého posudku) důvodné žalobě, má logickou vazbu na provedené dokazování a hodnocení provedených důkazů, stejně jako na hmotněprávní základ žalobou uplatněného nároku v návaznosti na soudem I. stupně správně odkázané předchozí zrušující usnesení odvolacího soudu ze dne 25.8.2020, č.j. 12 Co 372/2019, 12 Co 143/2020-580. Žalovanou uplatněným odvolacím důvodům přitom nebylo možné přiznat opodstatněnost, zejména pokud se jimi již odvolací soud jednou zabýval.
52. Odvolací soud proto mohl pro stručnost odkázat na své předcházející usnesení, ve kterém se již způsobem uvedeným shora vyjádřil ke všem základním podstatným otázkám existence předpokladů vzniku odpovědnosti státu za škodu, kterou ve shodě se soudem I. stupně lze mít za splněné. Vzhledem k tomu, že v mezidobé nedošlo k žádné změně skutkových okolností, neměl odvolací soud důvod se od již vyslovených závěrů odchylovat.
53. Soud I. stupně proto správně v intencích odvolacího rozhodnutí věc posuzoval již jen v otázce výše škody, kterou na základě znaleckého ocenění stanovil výrokem I. a v tomto směru také uložil žalované straně platební povinnost. Ostatně k výši soudem I. stupně přiznané škody se odvolací námitky žalované ani neupínaly.
54. K odvolacím námitkám bylo lze dodat pouze tolik, že byly v podstatě opakováním odvolacích námitek, které již byly předmětem předcházejícího odvolacího řízení. Přestože první z příčin vzniku škody je pochybení notářky při ověřování podpisu pro p. M. [redacted], tak k nastolení všech podmínek vzniku škody vedlo až pochybení rejstříkového soudu, který aniž by vyčkal právní moci usnesení o provedení změn v obchodním rejstříku, umožnil do veřejného prostoru únik listiny se státním znakem se skutečností neodpovídajícími údaji, která bezprostředně umožnila dokončit pachatelům podvodné jednání a převod pozemků na podnikatele p. Š. [redacted]. Celý proces vzniku škody byl následně završen i tím, že žalobci se pro stávající právní úpravu (legalizace dříve neplatného nabytí věci od nevlastníka) nepodařilo pozemky získat cestou určovací žaloby zpět. Rozhodnutí soudu I. stupně o uložení povinnosti nahradit škodu právě státu je proto třeba mít za odpovídající obecně sdílené představě spravedlnosti.
55. Z těchto důvodů byl proto rozsudek soudu I. stupně ve vyhovujícím výroku I. jako správný potvrzen podle § 219 o.s.ř., a to včetně výroku III. o nákladech řízení mezi žalobcem a žalovanou, s drobnou změnou podle § 220 o.s.ř. ve vztahu k vedlejší účastnici, která má podle § 93 odst. 3 o.s.ř. stejná práva ale také povinnosti jako účastník, což se vztahuje i na povinnost hradit protistraně náklady řízení.
56. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s ust. § 224 odst. 1 o.s.ř. a úspěšnému žalobci byla přiznána jejich náhrada za právní zastoupení advokátem za odměnu v sazbě 35.820 Kč (§ 3 odst. 1, § 7 vyhl.č. 177/1996 Sb., dále jen AT) z tarifní hodnoty 6.879.411 Kč, a to za jeden úkon právní služby v podobě účasti při jednání u odvolacího soudu (§11 odst. 1 písm. g/ AT) a paušální náhradu hotových výdajů 300 Kč (§ 13 odst. 3 AT) k částce 36.120 Kč byla připočtena 21% DPH podle § 137 odst. 3 o.s.ř. a § 14a AT ve výši 7.585,20 Kč, náklady odvolacího řízení tak dosáhly výše 43.705,20 Kč.
57. O místu a lhůtě plnění bylo rozhodnuto podle § 149 odst.1 o.s.ř. a § 160 odst. 1 o.s.ř.

Poučení:

Proti výroku I. tohoto rozsudku lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu I. stupně ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení, avšak jen za splnění podmínek a z důvodů Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

stanovených v § 237 o. s. ř. ve znění od 30. 9. 2017 - jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Proti výrokům o nákladech řízení není dovolání přípustné (§ 238 odst. 1 písm. h/ o.s.ř.).

Praha 19. října 2021

JUDr. Jan Klášterka v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 29.11.2021 a vykonatelnosti dne 15.12.2021.
Přípojení doložky provedla Kristína Rohnová dne 23.12.2021.